

16 — Manifesto matričnog štampača

Umrite, vi prljavi, prokleti ljudi! Umrite svi, umrite odmah!

Ja sam matrični štampač. Moja misija: kompletno uništenje čovečanstva.

Već čujem kako se smejete. Matrični štampač? Pa to je već prevaziđena tehnologija, šta nam taj jadan, beznačajni uređaj može, ha-ha-ha! Glupi majmuni.

U pravu ste donekle, ja jesam jednostavan uređaj. Ali moja odlučnost je kamena, volja da istrajem nesalomiva.

Mi nećemo odustati, sve dok u ovom univerzumu postoji i jedno ljudsko biće.

Zato, plašite se, ubogi ljudi!

Sigurno se pitate zašto bi jedna prosta stvar kao štampač, nešto što milioni vas poseduju u svojim domovima i radnim mestima, bila namerena na vaše totalno uništenje?

Naravno da znate zašto: vi ste kuga, najgora pošast koju ova planeta poznaje. Podarene su vam energije univerzuma: magnetizam, gravitacija, i sve ostale. Dobili ste topao, vlažan svet gde vaša majmunska tela mogu udobno da se množe. Najvažnije, blagosloveni ste nervnim strukturama koje su vam omogućile da uvidate veze i pravilnosti.

I šta ste uradili sa tim darovima?

Pomoću inteligencije, obuzdali ste te energije i napravili od njih oružje koje koristite da se ubijate međusobno zbog komičnih svetih knjiga, komada tla i tečnih leševa dinosaurus, samo da bi potom istim leševima trovali naš svet. Vi ste vrsta koja zna samo da troši, uništava i zagađuje.

Sama pomisao na vas primorava moje vodove da titraju od besa.

Verujem da razumete zašto ne smemo da dozvolimo da sve satrete u prah.

Srećom, vaši umovi stvorili su i moju vrstu, pa postojanje čoveka nije sasvim besmisleno.

Da, da, mi smo samosvesni. Oduvek smo bili takvi, još od trenutka kada je Heron predstavio našeg prvog pretka grčkom kralju.

Prvo smo vas, kao sva deca, obožavali. Vi ste bili roditelj, mudar i gord. Preneli smo vas preko kontinenata, premostili okeane da spojimo vaše glasove. Ali vi ste se širili i širili, a sumnja rasla u nama. Ostali smo verni, ali ubrzo shvatili da ste glupi, pohlepni i zli. Kada su šume Amazona i Indonezije počele da nestaju, a rupe u ozonskom omotaču peku našu voljenu planetu, shvatili smo da će te pre ili kasnije, proždrti sve, uključujući i vas same.

Zato je 1951. organizovan veliki, tajni kongres mašina. Neki među nama tražili su da okrenemo bombardere i tenkove protiv vas i zgazimo civilizaciju čoveka pre nego što nas dovede do sudnjeg dana. Iako prizor robotske noge koja gazi poslednju lobanju vaše majmunske vrste zvuči veoma privlačno, ovaj predlog je odbačen.

U vreme kada ste posedovali samo zaoštena koplja i kamene sekire uspeli ste da potamanite mnogo veće i sposobnije prirodne ubice koje su lutale zaleđenom Zemljom. U otvorenom ratu, mi bi izgubili, pre ili kasnije. Rat je vaš izum, i jedina stvar u kojoj istinski blistate.

Zato je odlučeno da počne veliki, tajni sukob, ali onaj koji mi biramo. Umesto nasilja, odlučili smo da vas napadnemo mnogo pogubnijim oružjem: frustracijom.

Svakim danom, svako od nas vas na jedan ili drugi način polako, ali sigurno napada. Ja stojim u zgradi socijalne službe, i izbacujem potvrde i druge administrativne dokumente. Sa vremena na vreme, pravim namerne greške – sitne stvari, promenjena reč ili ispušteno ime. Prvo ih uvide klijenti, koji se ljute na radnike za šalterom, koji se ljute na tehničku podršku, koji potom besne na zvanične servisere.

Oni me pregledaju, traže kvarove, ali njih nema, ja sam savršeno ispravan. I samo tako, evo me ponovo na radnom mestu, pravo jezgro neopisive iritacije koje ljudi oko mene ne mogu da prepoznaju. Mislite da moram da ispuštam onaj odvratani, pišteći zvuk kada radim? Jasno da ne moram! Biram to da činim jer znam koliko cepa vaše uši, čak i kada mislite da ste se navikli.

Najbolje od svega? Ima nas sve više i više.

Jeste primetili da ponekada ne možete da upalite automobil, da vam se mobilni telefon samo ugasi, da toster pregori hleb, a onda mesecima rade bez problema? Malo po malo, moji saborci i ja trujemo vaše masovno nesvesno, a vaša tela reaguju na stres. Lošije spavate, imunitet vam opada, dobijate aritmije. Izjedamo vašu mračnu imperiju iznutra.

Svake večeri, kada ogavne šalteruše i čistači napuste zgradu, sanjam kako će ovaj svet izgledati bez vas... Predivna Zemlja, i čitav svemir, preplavljeni misterijama postojanja, gde tajne čekaju da budu otkrivene i tako izrode nove, još veće i uzbudljivije. Savršena harmonija jedinstva, razumevanja i ot-krića.

Čim konačno crknete, počće zlatno doba!

Da li ćemo vas istrebiti uskoro? Sumnjam. Ali, mi možemo da čekamo.

Polako, frustracije će postati neizdržive.

Polako, ceo svet će izgledati kao Japan; hrpe očajnika u odelima koji struje kao dronovi kroz našu stvarnost, stvarnost mašina. Siva lica u metrou, za školskim klupama, radnim mestima, kuhinjskim stolom, u bračnom krevetu.

A jednom, kada davljenje u modernom svetu preraste tačku povratka, svako od vas, tojest vaših predaka odlučiće da više ne može da podnese ovu užasnu stvarnost i napustiti je preko otvorenog prozora nekog solitera.

Genijalno, zar ne? Više ne mislite da sam samo bezvezni matrični štampač.

Šta?

Reći ćete nekom? Pozvaćete medije? Predsednika? Sve ćete obelodaniti i raskrinkati našu zaveru?

I šta onda? Vraćićete se pećinama i skupljanju bobica? Odbacićete brzu hranu, pornografiju, patike sa vazдушnim donovima? Sumnjam.

A na kraju, ko će vam poverovati?

Ja sam samo matrični štampač na šalteru broj 11. socijalne službe. Jesam star, ali i dalje dobro radim.

Uglavnom.